

Tegenwoordig runt ze een doorlichtingsbureau waar zo'n dertigtal mensen werken. Prijzig broekpak. Zwartbruin pagekapsel, met sinds kort hier en daar een zilveren haar erin. Nog hetzelfde scherpe figuur als twintig jaar geleden. Ze mag eten wat ze wil, ze komt geen grammetje aan. Daar heeft ze geen tijd voor, beweert ze. Naar eigen zeggen werkt ze minstens zestig uur per week. In sterk contrast met de witte tanden zijn haar lippen steevast knalrood gestift, waardoor haar mond weleens aan een verbodsbord doet denken. Misschien verleent hem dat als spreekbuis van haar expertise extra autoriteit. Je kunt je afvragen waarom ik zoveel aandacht aan haar voorkomen besteed. Wellicht komt dat doordat zij dat zelf ook doet. Het staccato van haar hakken is al van ver te horen. Naar ik vermoed zweept het haar op, dat metronomische tiktakken, en sterkt het haar zelfverzekerdheid terwijl ze zich energiek door zakenwijken, vergaderzalen, bedrijfshallen, kantoorgangen of ondergrondse parkeergarages beweegt. Tak-tak-tak-tak. Daar is Eva. Mevrouw dr. E. Kind komt eraan.

Uit: *Overal zit mens, een moordfantasie* (2022)

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Petrus'. The signature is fluid and cursive, with a large initial 'P' and a long, sweeping underline that extends to the right.